

Calamități și epidemii în viața oamenilor

"Moartea Neagră" a fost una dintre cele mai violente pandemii din istoria lumii, care a redus drastic populația Europei, continent pe care s-a răspândit în Europa începând din 1347. În doar patru ani, boala a ucis peste 75 milioane de oameni, adică o treime din numărul locuitorilor Europei. Dacă pentru contemporanii săi, "Moartea Neagră" a fost un mister, după secole, teoria cea mai larg acceptată este cea conform căreia a fost vorba despre o pandemie de ciumă. Arma ei de atac era puricele, care ajungea dintr-o regiune în alta, cu ajutorul omniprezentului șobolan. Fixați de blana șobolanilor, puricii săreau pe gazdele umane ori de câte ori aveau ocazia, și transmiteau prin înțepătură boala produsă de bacteria *Yersinia pestis*. Ciuma se manifesta prin trei forme: ciuma bubonică, pulmonară și septicemică. Toate trei atacau sistemul limfatic al organismului, provocând umflarea glandelor, amețeală puternică, dureri de cap, febră, vomă și dureri îngrozitoare în încheieturi. Ciuma pulmonară se manifesta prin tuse și expectorație, iar cea septicemică provoca o culoare purpurie a pielii, deoarece toate celulele corpului au hemoragie. Victimele mureau în chinuri groaznice.

Marea epidemie de gripă Marea epidemie de gripă a cunoscut două valuri, cel dintâi izbucnind la începutul anului 1918, iar al doilea, în vara aceluiași an, după ce virusul a suferit mutații. A apărut pentru prima dată în localitatea San Sebastian din Spania, de unde și numele de "Gripa spaniolă" dat în mod eronat bolii. Gripa nu s-a limitat la o singură țară, astfel că până în primăvara lui 1919, când s-a stins, atacase cea mai mare parte a Europei și tot teritoriul Statelor Unite, lăsând în urmă circa 40 de milioane de morți. Simptomele bolii includeau stare de slăbiciune extremă, febră, dureri de cap, oboseală generalizată, tuse severă, vomă. Deși au existat numeroase teorii în jurul originii și naturii misterioasei boli, cercetătorii nu au putut stabili foarte clar care a fost focarul inițial al pandemiei de proporții apocaliptice.

Epidemia de variolă din Mexic (1520) Variola a fost adusă pe continentul nord-american în 1519, de către unul dintre sclavii conquistadorului Hernando Cortes, infectat cu virusul acestei boli, dar imun. Contactul cu aztecii a declanșat, însă boala, și a dus la moartea a aproximativ 4 milioane de nativi lipsiți de orice apărare biologică.

Boala engleză a transpirației (Anglia, 1485-1551) Cunoscută și ca "sudoarea engleză", maladia a cuprins Europa Occidentală, în special Anglia, în perioada 1485 - 1551 și care s-a soldat cu circa 3 milioane de victime. Boala transpirației a rămas în stare latentă timp de 23 de ani de la prima ei apariție, și a revenit în 1508, fiind urmată apoi de alte manifestări în vara anilor 1517, 1528, 1551. Se crede că epidemia din 1528 a fost cea mai cumplită. Boala transpirației ucidea într-o singură zi și, în unele cazuri, chiar în trei ore, tratamentul fiind inutil. Cercetările ulterioare au arătat că boala engleză a transpirației este o formă de Hantavirus contractat prin inhalarea mirosului de fecale de șobolan.

Cicloul din Bangladesh (1970) Cicloul Bhola a fost unul devastator, ce lovit Pakistanul de Est (în prezent Bangladesh) și Bengalul de Vest din India, în 13 noiembrie 1970. A fost cel mai distrugător cicloul tropical înregistrat vreodată și unul dintre cele mai mortale dezastre naturale ale timpurilor moderne. Cel puțin 500.000 de oameni și-au pierdut atunci viața, unele surse raportând chiar un milion de morți.